

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

ENCARA CREIX BLAT NEGRE

L'Àngel, en la seva vuitantena, ha explicat alguns records de la seva infantesa en els quals veia créixer blat negre en un tros de camp del Lluçanès on se sabia (i se silenciava) que hi havia una fossa comuna amb soldats enterrats. Són en un racó de la seva memòria, barrejats amb històries de família que no saben determinar si els morts ho van ser en combat amb l'enemic o executats per aquests contraris després de la derrota i la tortura. És molt factible que fos la segona possibilitat. Totes les cròniques de l'època, malgrat la distorsió dels anys de silenci, expliquen que, després de ser derrotats, els republicans van ser torturats, afusellats i deixats a la intempèrie fins que furtivament alguns veïns els van donar sepultura en grups de més de vint. Més enllà de fets històrics finalment explicats sense topalls ni pors, en l'imaginari popular dels pobles de la Gavarresa amunt hi ha ben present el relat d'una crua batalla de tres dies a Prats a principi de febrer del 1939. La guerra ja era perduda per als republicans però alguns romàntics desespe-

rats resistien mentre que molts altres fugien cap a França tot dinamitant els ponts per guanyar uns dies en l'escapada. Els pràctics sempre han tingut la mesrescudada fama de ser del morro fort. Al 1714 van ser derrotats i saquejats dues vegades per les tropes de Felip V. Sense escamentar, anys després van decidir tornar a fer-se forts i esperar la topada amb les rebels tropes de Franco. Més enllà de l'èpica que no he sabut veure mai en una guerra, van tornar a prendre una mala decisió perquè els van massacrar per centenars després de la derrota. I d'aquí, apilats de qualsevol manera i soterrats. Passats els anys, finalment ha estat una temàtica àmpliament debatuda, tant, que si les hores de debat s'haguessin dedicat a fer pic i pala als llocs on se sap que són, faria anys que haurien estat exhumats i portats als cementiris. Cal recordar que els anys del franquisme van ser de silenci complet, fossin els còmplices o els porucs. Va ser així per tot arreu, per això va mantenir-se tants anys. Hem d'entendre-ho i no censurar els que tenien por, perquè les morts de les

quals estem parlant les practicaven per revenja i per atemorir. Passats els temps foscos de debò, deixar aquests cadàvers joves escampats per tot arreu sense saber qui és cadascú i sense poder tancar el capítol final de la seva vida és injust i inhumà. Els hi devem. I encara més quan alguns retreuen als que volen trobar els seus familiars assassinats de voler remoure el passat i ressuscitar vells conflictes. Ho escoltem dels que nominalment són els hereus dels autors reals o intel·lectuals d'aquesta mortaldat. Rasant ben poc, a totes les famílies, hi ha més d'una història familiar terrible, d'un bàndol o d'un altre, amb cròniques de fugides, de presó, de judicis, de difunts sense judici, de drames callats durant anys. En una guerra com la dels nostres avis, hi ha morts per totes bandes, execucions i tota mena de brutalitats, però un cop acabada, només els

«Deixar aquests cadàvers joves escampats per tot arreu sense poder tancar el capítol final de la seva vida és injust i inhumà»

guanyadors segueixen matant. Quan finalment el silenci s'ha tornat reivindicació i tenim lleis que emparen obrir les fosses, cal fer-ho a tot arreu d'on en tinguem notícia. Ara a Sant Andreu de Llanars i demà on sigui. És l'única forma de resoldre-ho. Els records i la memòria de fets dramàtics són com la veritat, sempre tornen, mai s'esvaeixen. Tots els que malden per no fer-ho han de saber que estan refermant la perseverança dels familiars. Els finats del bàndol guanyador van ser honorats i portats on van voler els seus familiars. Foren condecorats i recordats en plaques que els mencionaven en façanes d'esglésies o en creus als boscos on els van executar. Encara en queden en alguns camins. Però tots els altres, molts d'ells germans dels de l'altre bàndol, van quedar escampats en les fosses de l'oblit. Excavem-les totes, preguntem als seus fills o néts què en volen fer i entre tots fem-ho. Aquell dia, no abans, es podrà escriure l'últim capítol de la «nostra» guerra civil i, finalment, tot el blat dels camps creixerà de color daurat.

ÉS L'HORA DE LA RESILIÈNCIA!

El 25 de novembre del 2014 escrivia sota el títol «Tenir pressa no vol dir haver de córrer» quina era la meua visió del procés català després de la consulta popular del 9-N. Tres anys després, arriba el moment del xoc institucional que els catalans durant aquest temps han mirat d'evitar a través del diàleg, la negociació, reclamant el que es considera just. Portem anys mobilitzant-nos, portem anys patint la ignorància, el menyspreu, el descrèdit, l'abús de poder de l'estat espanyol, etc.. L'estat espera que el poble es resigni i quedi reduït a la mínima expressió i no s'ha de descartar que acabin fent el que calgui perquè així acabi sent. Ser independent no obliga ni condiciona ningú a ser-ho. Si alguna persona no ho vol ser, hi té el seu dret. Si

«Es pot discrepar del procés i les formes, però arribat aquest moment, és hora que cadascú sigui coherent amb el que creu»

no es troba còmoda vivint a Catalunya és lliure de marxar-ne, però costa de creure que en la situació actual algú no es vulgui sumar a

un procés que vol poder garantir un futur millor per al país i la seva gent. Es pot discrepar del procés i les formes, però arribat aquest moment és hora que cadascú sigui coherent amb el que creu, i els independents ser lleials al país i les institucions. És hora de no deixar-se dur per la por, de ser valents i si cal fer sacrificis, si no, podríem arribar a la conclusió que hem demostrat ser un poble hipòcrita essent independents de bandereta. Cal una mobilització massiva, pacífica i democràtica. És el que ens avala com a poble per dotar el procés d'una legalitat qüestionada, plena, però, de legitimitat. El meu escepticisme envers la consecució dels anhels sobiranistes no ha canviat. És l'hora de la resiliència!

SENSE RESIGNACIÓ

A ESTONES

Carles Duarte i Montserrat
POETA

Catalunya semblava instal·lada durant els primers vint anys de la recuperació de l'autogovern en una etapa de progrés persistent, de participació activa en una onada favorable que la Generalitat estimulava i que es reforçava l'any 1986 amb la incorporació a l'Europa Comunitària. Però l'estiu del 2007 va esclatar una crisi econòmica de dimensions internacionals i proporcions gegantines, que aviat va impactar de ple al nostre país. A Catalunya es rep la sotra-

gada intentant minimitzar-ne els efectes, amb reflexió crítica i esperit de sacrifici. Calia procurar afrontar-la amb sentit de resistència i esforç renovador. Tot seguit, però, es va fer evident la necessitat d'aprendre la lliçó i corregir errors flagrants, com la bombolla immobiliària, que havien contribuït a desencadenar un dalta baix que va provocar uns altíssims nivells d'atur, una frustració enorme en una generació sense expectatives o l'esfondrament del sistema de petites caixes d'estalvis territorials, tan rellevants per al teixit cultural i social del país. Tot i que la solidaritat familiar va mitigar els resultats devastadors de la crisi, finalment el 2011 va emergir un moviment d'indignació, protesta i revolta que es va visualitzar amb l'Acapada a la Plaça de Catalunya de Barcelona. Aquella reacció social es plasmarà políticament en formacions que han

acabat duent a l'alcaldia de Barcelona Ada Colau, inicialment vinculada a la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca i a la lluita contra els desnonaments. Que una crisi tan profunda alteraria significativament el mapa polític era previsible, però hi van contribuir la lentitud i la rigidesa en la resposta dels partits tradicionals. A Catalunya, a més, s'hi va afegir un altre factor no pas menor: tot just abans que la crisi es manifestés s'havia aconseguit tramitar, aprovar al Parlament i a les Corts i ratificar en referèndum el 18 de juny del 2006 un nou Estatut d'Autonomia, promogut pel president Maragall. El recurs interposat pel Partit Popular contra l'Estatut és a l'origen de la sentència del 28 de juny del 2010 del Tribunal Constitucional, que va modificar aspectes substancials de l'Estatut i va aportar un nou motiu d'indignació, que es va vehicular en una

marxa massiva el 10 de juliol del 2010, seguida posteriorment cada any per noves manifestacions, que han marcat el camí per on s'ha orientat la política catalana des d'aleshores i que duu a un referèndum d'independència. Els terribles atemptats gihadistes del 17 d'agost a Barcelona i Cambrils van tenir una resposta multitudinària a la manifestació del dia 26 d'agost sota el lema «No tinc por», però, a més de reflectir-s'hi el reconeixement als serveis d'emergència, el rebuig del terrorisme i el compromís amb la convivència, s'hi va explicitar d'una manera contundent l'actitud desinhibida d'una societat que va escri-dassar el rei i les autoritats espanyoles, que no semblen tenir ni la lucidesa ni la sensibilitat que requereixen el repte que la història els ha posat al davant. Catalunya s'ha oblidat de la resignació.

Visita el
amb
Regió7

M^NAC
MUSEU NACIONAL
D'ART DE CATALUNYA

Disposen d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres oficines i obtindreu
**DUES
ENTRADES
GRATUÏTES**
per subscriptor.
(Oferta limitada)